

τὸν ἡλίθιον σύντροφόν σου... ναί, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοί, οἵτινες ἐτόλμησαν νὰ ἐκτανίσωσι τὰ μυστήρια, δὲν θὰ μείνωσι διὰ παντὸς τυφλοὶ εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας... ναί, θ' ἀνέληθες, νέε, πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διὰ νὰ ζακαλουθήσῃς ἀναμφισβητήτως τὰς ἀσεβεῖς ἐρεῦνας σου... ἀλλὰ μόνον ὑπὸ ἓνα ὄρον!

«Ὁ ὄρος οὗτος ἐξαρτάται ἀπὸ ἐμὲ νὰ τὸν ἐπιβάλω, διότι ἡ ἰσχὺς μου εἶνε ἀπεριόριστος καὶ σεῖς δὲν εἴσθε εἰμὴ εὐτελεῖ ἀθύρηματα ἐντὸς τῶν χειρῶν μου. Ἄλλ' ἀφότου μετὰ τὴν διήγησιν τῆς νεάνιδος ταύτης, ἔμαθον ὅτι ἔχομεν κοινὴν τὴν καταγωγὴν, συμπάθειά τις ὑπὲρ ὑμῶν ἤρχισε νὰ γεννάται εἰς τὴν ψυχὴν μου. Καὶ αὕτη ἡ περιέργειά σου, ὅσον ἐνοχος καὶ ἂν εἶ εἰς αὕτη καθ' ἑαυτὴν, μοὶ φαίνεται ἥττον μισητὴ, ἀφότου ἔμαθον ὅτι ἡ ἱερά αὕτη γῆ ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς τῆς γενεᾶς σου... Τώρα ἐννοῶ διατί μοῦ ἐνέπνεες ὀλιγώτερον μῖτος ἀπὸ ὅλους ἐν γένει τοὺς ξένους, φυλὴν ἐπιπόλαιον καὶ ματαιόδοξον, ἔχουσαν νοὺν χρυσαλλίδος!... Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν συγκατανεύω νὰ σοῦ προτείνω ὅπως ἀποφασίσῃς σὺ περὶ τῆς τύχης σου.

«Θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ μὲ τὴν ἀδελφὴν σου καὶ τὸν ὑπηρετήν σου, λέγω, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον:

Θὰ σοῦ ἐποβάλω εἰς τελετὴν, διὰ τῆς ὁποίας θ' ἀπολέσετε τὴν μνήμην.

«Μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον θὰ διαφύγῃς βραδὺν καὶ φοβερὸν θάνατον, θὰ σώσῃς τὴν ἀδελφὴν σου καὶ ἐγὼ θὰ ἐπαναγάγω εἰς τὸ φῶς τὴν νεαρὰν κληρονόμον τοῦ μεγαλείου τῆς γενεᾶς μου.»

Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν· εἶτα μετὰ στεναγμοῦ:

— Φεῦ! φεῦ! ἐψιθύρισε συστρέφων τοὺς βραχίονας, διατί νὰ καταβιάσω τὸν ἱερέα τοῦ Μίθρα μέχρι τοιαύτης ὑπεκαρυγῆς. Διὰ τίνων σκληραγωγιῶν, ὦ Θεέ, διὰ τίνων θλίψεων, διὰ τίνων στερησέων θὰ δυνήθω ν' ἀποπλύνω τὸ ἀμάρτημά μου;... Τὰ ὀλίγα ἔτη τῆς ζωῆς, ἅτινα μοὶ ἐναπομένουσι, θὰ διέλθω ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ... θὰ δυνήθω ἄρα γὰρ διὰ τῶν κακουχιῶν μου νὰ εὔρω χάριν καὶ ἔλεος παρὰ τῆ Θεότητι;...

Ἡ κεφαλὴ τοῦ μάγου κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ λυγμὸς ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν του. Πλὴν μετ' ὀλίγον ἀνήγειρε πάλιν τὸ μέτωπον.

— Ἀποφασίσει! εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν. Σκέψου!... λάβε τὴν ἀπόφασίν σου. Ἄλλ' ἀφοῦ ἔπαξ τὴν λάβῃς, μάθε ὅτι ἔσται ἀμετάκλητος.

Ἐκ νέου ὁ μάγος ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βωμοῦ καὶ ὁ Μαυρίκιος ἀπομακρυνόμενος μετὰ τῆς ἀδελφῆς του ὀλίγα βήματα, ἔνευσε πρὸς τὸν Γαργαρίδην νὰ πλησιάσῃ.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὕτη ἡ πρότασις, Αἰκατερίνη; εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῇ. Μήπως ὑποκρύπτει κανένα δόλον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ γέροντος; Τί εἶν' αὕτη ἡ ἀπειλή; «νὰ μὰς κάμη ν' ἀ-

παλέσωμεν τὴν μνήμην;» Τί σημαίνει αὐτό;... τί σκοπεῖ νὰ πράξῃ;

— Νομίζω, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Κερδικ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν, ὅτι ἡ ἐνταῦθα ἔλευσις τῆς Λειλᾶς ὑπεγόρευσε τὸ σχέδιον τοῦτο. Δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ υπογράψῃ ἰδιοχειρῶς τὴν εἰς θάνατον καταδικὴν τῆς ἐγγονῆς του... Δὲν θέλει νὰ ἴδῃ θνήσκουσαν τὴν γενεάν του μετ' αὐτῆς· μὲ ὅλην δὲ τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν αὐστηρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν πάντοτε τῆς φέρεται, ἐπιθυμεῖ κατὰ βάθος νὰ τὴν σώσῃ... Δὲν ἀποφασίζει ὁμῶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι συνθηκολογεῖ, ὅτι ἐνδίδει ν' ἀφίσῃ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ καυχηθῶσιν ὅτι εἶδον τὰ μυστήρια τοῦ ναοῦ.

(Ἐπεταί συνέχεια)

X

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ

Ἐν ἡ θέσει εὐρέθησαν αἱ ἐπιτύμβιαι στήλαι, ὧν αἱ ἐπιγραφαὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 12 ἐ. ἐ. φυλλαδίῳ τῆς «Ἐστίας», ἧτοι ἐν τῇ καθαιρουμένῃ ἀνατολικῇ πλευρᾷ τοῦ τείχους τῆς πόλεως, παρὰ τῆ Κασσανδρεωτικῆ Πύλῃ, κοινῶς Καλαμαριά, ἀπεκαλύφθησαν ἐσχάτως ἕτερα τρία μνημεῖα, ἧτοι:

α') Στήλη τετράπλευρος ὕψους 1,18 μ., ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας παρίσταται ἐν ἀναγλύφῳ Ἑρμῆς φέρων κρήδεμνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύπτον τοὺς κροτάφους καὶ καταπίπτον διὰ τῶν ὤμων ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐφ' οὗ ἰδιασταυροῦνται τὰ ἄκρα καὶ πτερὰ εἰς τοὺς πόδας, κρατῶν δ' ἐν μὲν τῇ ἀριστερᾷ κρήνικιο, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ῥόπαλον ἐν εἶδει Ἑρμηρακλέους.

Ἄνωθεν ἀναγινώσκειται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή

ΚΦΟΥΡΙΟΣ ΜΕΣΤΟΣ
ΚΕΑΙΛΙΑΦΙΛΑΚΦΟΥΡΙΩ
ΕΡΜΕΙΑΤΩΤΕΚΝΩ

κάτωθι δὲ τῆς ἀναγλύφου παραστάσεως

ΜΝΗΜΗΣ ΧΑΡΙΝ

Κ. Φοῦριος Μέστος καί-[καί] Αἰλία Φίλια

Κ. Φουρίῳ Ἑρμείᾳ τῷ τέκνῳ
Μνήμης χάριν

β') Πλάξ φέρουσα γεγραμμένας παραπλευρῶς τὰς προτομάς ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς καὶ κάτωθι διὰ μικρῶν γραμμάτων τὴν ἐπιγραφὴν:

ΜΩΜΩΤΟΡΚΟΥ-ΚΑΙΠΟΛΥΚΑΡ
ΠΟΝΠΛΑΤΟΡΕΣΤΟΝΑΝΔΡΑΝ
ΕΑΥΤΗΣΜΝΗΜΗΣΧΑΡΙΝ

Μωμῷ Τόρκου-καὶ Πολύκαρπον Πλάτορες
τῶν ἀνδρα(ν) ἐαυτῆς μνήμης χάριν

καὶ γ') πλάξ, ἐφ' ἧς παρίσταται ἵππεὺς μεθ' ἐλληνικῆς ἐπιγραφῆς δυσαναγνώστου ὡς ἐκ τῆς ἀτελοῦς χαραξέως τῶν γραμμάτων.

Ἐν δὲ τῇ αὐλῇ τοῦ κατεδαφισμένου Διοικη-

Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

τηρίου τῆς πόλεως, ἐπὶ ἀπλῆς σαρκοφάγου, χρησιμεύουσης ὡς κρήνης, φέρεται ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή, ἐν δυοὶ στίχοις διήκουσιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς προσόψεως

Α. ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΩ
ΟΥΑΛΕΝΤΙΩΔΕΛΦΩ ΚΑΙΤΗΜΗΤΡΙ
Α. Καικίλιος Σεκούνδος Καικίλιω
Ουάλεντι τῷ ἀδελφῷ καὶ τῇ μητρὶ

Ἡ ἄνωτέρω ἐπιγραφή δὲν ἦτο καταφανῆς μέ-
χρι τοῦδε, ἐστραμμένης οὐσῆς τῆς πλευρᾶς τῆς
λάρνακος, ἐφ' ἧς αὖτις, πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ ἡδῆ
καταρριφθέντος κτιρίου.

Ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Διοικητηρίου κατάκεινται
πολλὰ ἄλλα ἐπιτύμβια μάρμαρα, ὧν τινὰ μετ'
αναγλύφων. Εἰ καὶ ἐπιγραφαὶ τούτων ἐδημοσιεύ-
θησαν, οὐχ' ἦπτον λυπηρὴν θὰ ἦτο ἂν καταστρέ-
φοντο, χρησιμοποιούμενα κατὰ τὴν ἀνοικοδόμη-
σιν τοῦ νέου νομαρχιακοῦ καταστήματος ὡς ἀ-
πλοὶ λίθοι.

Πλὴν τῶν ἐκ Θεσσαλονίκης ἐπιγραφῶν τούτων
φίλος μοὶ ἀνακοινεῖ τὰς ἐπομένας δύο ἐπιγραφάς,
ὧν ἡ μὲν εὑρίσκεται ἐν τῷ χωρίῳ Δεμίρ-Ἰσάκ
τῆς ἐπαρχίας Σερρών, ἡ δὲ ἀνεκαλύφθη ἐν τινὶ
χωρίῳ τοῦ διαμερίσματος Λαγκαδᾶ τῆς ἐπαρ-
χίας Θεσσαλονίκης, οὗτινος ὅμως δὲν μοὶ ἐδη-
λώθη τὸ ὄνομα

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΑ
ΔΗΜΕΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΩΤΩ
ΑΝΔΡΙ ΚΑΙ
ΑΥΤῆ ΕΠΟΙΕΙ

Ἀρτεμιδώρα Δημίον Δημητρίῳ τῷ ἀνδρὶ
καὶ αὐτῇ ἐποίηι

μετ' ἀναγλύφου παραστάσεως ἀνδρὸς καὶ γυ-
ναικῆς ἐν προτομῇ.

ΛΑΝΝΙΩΜΑΚΕΔΟΝΙΔΕΚΟΥΡΙΩΝΙ
ΕΙΛΗΣΒΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΤΥΛΛΙΑΓΛΥΚΙΝΝΑ

ΗΔΕΛΦΗΚΑΙΑΤΤΙΚΗΜΗΜΗΤΗΡ

Α. Ἀντίῳ Μακεδόνι Δεκουρίῳ
εἰλῆς (ἑλῆς) β' γαλλικῆς, Τυλλία Γλύκιννα
ἡ ἀδελφὴ καὶ Ἀττικὴ ἡ μήτηρ

Δεκουρίων-δέκαρχος ἐκ τοῦ decuria-δεκανία
(Ἄρρ. Γακτ.) ὡς τὸ Κεντουρίων-ἐκατόνταρχος ἐκ
τοῦ centuria.

Ἄλλὰ πότε ἔζη ὁ Α. Ἄννιος οὗτος καὶ τίς
ἢ Β' Γαλλικὴ ἕλη ἢ ἐν Μακεδονίᾳ βεβαίως σταθ-
μεύουσα; Οὐδόλλος ἀπίθανον ὅτι ἐκ τῶν Γαλα-
τῶν τῶν εἰσβαλόντων εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ Ῥω-
μαίων καὶ παρὰ τὴν Λητὴν ἀποκρουσθέντων,
κατὰ τὴν σωζομένην ἀρχαίαν ἐπιγραφὴν, (1) οἱ
ἐναπομείναντες ἐμισθοφόρον κατόπιν παρὰ τοῖς
Ῥωμαίοις ἀποτελοῦντες ἰδία σώματα, παρὰ τινι
τῶν ὁποίων ὑπηρετεῖ ὡς δεκουρίων ὁ ἡμέτερος
Α. Ἄννιος ὁ Μακεδών.

Ἐν Θεσσαλονίχῃ, Ὀκτώβριος 1891.

Σ. Γ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

(1) *Orac Une Mission à Mont-Athos par M.M. abbé Duchesne et Bayet. Paris 1876.*

ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Ἡ ἰδιαιτέρα περιουσία τῆς βασιλίσσης Βι-
κτωρίας εἶνε σχετικῶς μικρά, κατὰ τὸν ῥίζοσπά-
στην ῥήτορα Λαβουσέρ, ὄντα εἰς θέσιν νὰ γνω-
ρίζη, καθότι διετέλεσε πρὸ δύο ἐτῶν μέλος τῆς
ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ἐπιτροπῆς, ἧτις
συνέστη ὕπως μελετήσῃ τὰ ληπτέα μέτρα πρὸς
προικοδότησιν τῶν ἐγγόνων τῆς βασιλίσσης. Ἡ
ἐπιτροπὴ ἐπληροφόρηθη, ἐπὶ ἐγγυήσει ἐχευθίας,
περὶ τῆς ὅλης ἀξίας τῶν χρηματικῶν κεραλαίων
τῆς βασιλίσσης. Ὁ Λαβουσέρ δὲν δύναται μὲν
νὰ παραβῆ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐχευθίας, ἀλλὰ,
λέγει, «δὲν προδίδω τὴν ἐμπιστοσύνην λέγων
ὅτι τὸ ποσὸν ἦτο καταπληκτικῶς μικρόν».

ΓΥΝΗ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ

Ἡ κυρία Δάνα Πάϊπερ, ἧτις συνώδευσε
τὸν σύζυγόν της, ἀποσταλέντα ὑπὸ τῆς Ἀγ-
γλικῆς κυβερνήσεως πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ Ἀμα-
ζονίου ποταμοῦ, ἦτο μία τῶν πρώτων περιη-
γητριῶν κατὰ τὴν Νότιον Ἀμερικὴν. Ἐπὶ πέντε
ἔτη δὲν εἶδε λευκὸν ἄνθρωπον πλὴν τοῦ συζύγου
της, συζῶσα μετ' ἀγρίων τὸ πλεῖστον τοῦ χρό-
νου, καὶ διελθοῦσα πολλὰς ἐξδομάδας παρὰ τινι
φυλῇ κανιβάλων. Πολὺ τῆς ὁδοιπορίας ἐτελέσθη
διὰ πλοιαρίων, καὶ ἡ κυρία Πάϊπερ κατευχα-
ριστεῖτο εἰς τὸν ἄγριον καὶ ῥυφοκίνδυνον βίον.
Ἡ κατοικία της εἶνε εἰς Ἐκουαδόρ, ἀλλὰ τε-
λευταῖον ἐπεσκέψθη τὸν Ἄγ. Φραγκίσκιον, ἐπι-
στατήσασα εἰς τὴν ἐκφόρτισιν φορτίου σπανίων
ζώων, μελλόντων νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν Σικάγῳ, ἐκ
τῶν ἀγρίων δένδρων τοῦ Ἐκουαδόρ.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑΤΩΝ

Τὸ δρᾶμα τοῦ Οὐγγῶ L' ami Robsart εἶχε
κατὰ πρῶτον παρασταθῆ ὡς ἔργον τοῦ φίλου του
Paul Meurice. Τὴν πατρότητα διεξεδίκασεν ὁ
Οὐγγῶ ἀφου τὸ ἀκροατήριον ἐξεδήλωσε τὴν ἀ-
ποδοκιμασίαν του δι' ἀνελεσημόνων συριγμῶν.

Ὁ ποιητὴς ὠργίσθη σφόδρα, διότι ἐπέρασεν
ἀπαρτήρητοι φράσεις τινές, ἀληθινὰ ἀνάγλυφα,
ὕπως ἤξευρε νὰ τὰς ἐξεργάζεται ὁ Οὐγγῶ.

Ὀλίγον βραδυτέρον ὁ Μερὶς ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς
σιανῆς ἴδιον αὐτοῦ δρᾶμα — Jeanne la folle — ἀνη-
κον εἰς τὴν ῥωμαντικὴν σχολὴν, ἀνθρώπιατον τὴν
φράσιν καὶ κατασπαρμένον δι' εἰκόνων καὶ ἀντι-
θέσεων λίαν ἐπιτυχόν. Ἄλλ' εἰς τὰς χάριτας
ταύτας τοῦ ὕφους οἱ ἀκροαταὶ ἐδειχθήσαν ψυ-
χρότατοι.

Ὁ Οὐγγῶ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἠμπόρσεν νὰ συγ-
χωρήσῃ τοὺς συριγμοὺς τοῦ δρᾶματός του, εἶπε
πρὸς τὸν Μερὶς:

— Ἀπὸ λεπτότητος οἱ ἀκροαταὶ μας δὲν